

Arrest

nr. 209 373 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY & C. PIRONT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag (volgens verwerende partij voor de vierde maal) in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader, van Nederlandse nationaliteit.

Op 4 mei 2018, met kennisgeving op 7 mei 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.11.2017 werd ingediend door:

Naam: XXX

Voorna(a)m(en): A. K. -

Nationaliteit: India

Geboortedatum: 18.09.1992

Geboorteplaats: Summipur

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn vader, de genaamde S. S. NN (...), van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijzen van financiële steun met 9 stortingsbewijzen van RIA vanaf 06/12/2016 tot en met 15/08/2017.*

Eén storting op 25/07/2017 van 568.99 euro. Op de andere data werd er telkens 200 euro gestort door de vader S. S..

- Verklaring op eer van de zus van betrokkene, de genaamde D. K. dat alle kinderen volledig afhankelijk waren van de financiële steun van hun vader (A. K.; M. S., H. S., D. K. en J. B.)*

- Attest van onvermogen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Regering van India - New Delhi dat betrokkene geen eigendommen of onroerende goederen bezit in het district Jalandhar, dorp Phillaur.*

- Loonfiches van de referentiepersoon als zelfstandige N. BVBA*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Met de stortingsbewijzen van S. S. (de referentiepersoon en vader) valt het niet ernstig té nemen dat met deze bedragen alle kinderen werden onderhouden in het land van herkomst of origine. De eerste storting dateert van 06/12/2016. Betrokkene kwam in België aan op 05/07/2017. Er werden tot voor zijn aankomst in België 6 stortingen overgemaakt van 200 euro, waarvan ook zijn broers en zussen dienden te leven. Het valt te betwijfelen of de 5 kinderen hier in hun levensbehoeften konden voorzien.

De verklaring op eer van de zus van betrokkene, de genaamde D. K. dat betrokkene, zijn broers en zussen volledig afhankelijk waren van het inkomen en stortingen van hun vader is een verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en kan dan ook niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst.

Het attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Regering van India - New Delhi spreekt enkel over geen eigendomsregistratie in het district van J., dorp P.. Wat niet wil zeggen dat betrokkene geen eigendommen of onroerende goederen bezit in andere districten en/of dorpen.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn te India en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds

van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. '

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

"1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectief onvermogen is in India en dat hij voor zijn aanvraag in het land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

3.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in India omdat te betwijfelen valt of de vijf kinderen van verzoeker met de door de referentiepersoon gestorte geldsommen in hun levensbehoeften konden voorzien.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek diende te verrichten.

Dat verweerder heeft nagelaten een onderzoek te verrichten naar de totalen aan verzoeker in India overgemaakte geldsommen door zijn vader voor zijn aanvraag.

Verzoeker wil opmerken dat de vreemdelingenwet enkel en alleen in de art. 40bis§2,3° Vw. Als voorwaarde stelt "die te hunnen laste zijn".

Door te stellen dat de 6 geldstortingen van 200 euro voor de vijf kinderen niet voldoende zouden zijn, terwijl verzoeker over een tijdspanne van 7 maanden voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 6 X 200 euro = 1200 euro heeft ontvangen van de referentiepersoon of 171,5 euro maandelijks (hierbij rekening houdend dat het loon in Punjab voor een ongeschoolde arbeider gemiddeld per dag 302 roepies of 3,8 euro is23), verzoeker bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met de gemiddelde steun, welke verzoeker in India van zijn vader heeft ontvangen, en met de gemiddelde levensstandaard in India.

Daarnaast heeft verweerder bij verzoeker geen onderzoek verricht naar zijn dagdagelijkse levensbehoeften/onkosten in India.

Dat vaststaat dat verzoeker, zijn broers en zussen in India geen huur dienden te betalen nu zij er verbleven in de woning van hun vader, verzoekers referentiepersoon.

Daarnaast dienen verzoeker, zijn broers en zussen in India geen water te betalen nu zij er beschikken over een waterpomp.

Verzoeker, zijn broers en zussen in India dienen evenmin groenten en vlees aan te kopen nu zij deze zelf in hun tuin kweken.

Dat verweerder met deze vaststellingen geenszins heeft rekening gehouden alvorens een beslissing te nemen.

Dat verweerder heeft nagelaten een onderzoek te verrichten aangaande de levensstandaard, het gemiddeld maandinkomen,... in Punjab (India) en verzoeker te horen aangaande zijn maandelijkse onkosten.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, verzoekers rechten van verdediging, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer deze stelt dat de geldoverdrachten niet voldoende zijn als bewijs dat verzoeker financieel ten laste was/is van de referentiepersoon.

4.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing verder dat de verklaring van de zus van verzoeker dat verzoeker, zijn broer en zussen volledig afhankelijk waren van de inkomen en de stortingen van hun vader, een verklaring is waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dan ook niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Dat verzoeker opmerkt dat met de verklaring op eer van verzoekers zus door verweerder wel degelijk dient rekening te worden gehouden en dat verweerder deze niet zomaar kan aan de kant schuiven verwijzende naar het gesolliciteerd karakter ervan.

Dat immers verweerder nalaat rekening te houden met de juridische praktijk in India waar "non judicial" "affidavits", welke door een "Executive Magistrate" of "Notary Public" worden geattesteerd, welke worden opgemaakt op een speciaal hiertoe bestemd document voorzien van een stempel en bekomen na een drie-stappen proces, wel degelijk een absolute bewijswaarde hebben en dus door verweerder niet zomaar kunnen aan de kant worden gezet.

Immers het afleggen van een valse verklaring is strafbaar door ondermeer de artikelen 191 en 19 van de "Indian Penal Code".

De Indische autoriteiten promoten zelf "self-attestation of documents" welke gelden als officieel bewijsstuk (cf. Immigration and Refugee Board of Canada, Response to information Requests, "India: Procedure to obtain an affidavit within India, including whether it needs to be certified by a notary"⁴ en "The Indian Penal Code", section 191 en 1935).

"[...]According to the Allied Legal website, judicial affidavits are drafted on a "Judicial Paper along with proper court fee [and] stamps affixed" and non-judicial affidavits are drafted on "non-judicial stamp paper" (ibid.). A sample affidavit on India's Ministry of External Affairs website for a passport application states that the affidavit is to be executed on "appropriate non-judicial stamp paper of minimal value" (India n.d.a). The Allied Legal representative and the firm website explain that the value [cost] of stamp paper varies by state (Allied Legal 9 Apr. 2015; ibid. n.d.b) [...].

"[...]According to the Allied Legal representative, all affidavits must be certified by a notary or other official, and the "attesting authority changes with the type of affidavit" (ibid. 9 Apr. 2015). According to the Allied Legal website, a valid judicial affidavit must be attested by an Oath Commissioner while a valid non judicial affidavit must be attested by a Notary Public with a valid license (ibid. n.d.b).

A sample non-judicial affidavit on India's Ministry of External Affairs website for a passport application states that the affidavit is to be attested by an Executive Magistrate or Notary Public (India n.d.a).

For further information on the attesting authority of Notary Publics and Commissioners for Oaths in India, see Response to Information Request IND102462[...].

"[...]The 2014 PTI article reports that the national government is promoting the "self-attestation of documents" and is removing the requirement of obtaining an affidavit or attested copy of a document from a gazetted officer [executive-level civil servant] or notary for some types of documents and applications filed with the government (ibid.) [...].

The Indian Penal Code :

"SECTION (191.)

191. Giving false evidence. Whoever, being legally bound by an oath or by an express provision of law to state the truth, or being bound by law to make a declaration upon any subject, makes any statement which is false, and which he either knows or believes to be false or does not believe to be true, is said to give false evidence. Explanation 1. A statement is within the meaning of this section whether it is made verbally or otherwise. Explanation 2. A false statement as to the belief of the person attesting is within the meaning of this section, and a person may be guilty of giving false evidence by stating that he believes a thing which he does not believe, as well as by stating that he knows a thing which he does not know.¹⁴³ Illustrations (a) A, in support of a just claim which B has against Z for on thousand rupees, falsely swears on a trial that he heard Z admit the justice of B's claim. A has given false evidence. (b) A, being bound by an oath to state the truth, states that he believes a certain signature to be the handwriting of Z, when he does not believe it to be the handwriting of Z. Here A states that which he

knows to be false, and therefore gives false evidence. (c) A, knowing the general character of Z's handwriting, states that he believes a certain signature to be the handwriting of Z; A in good faith believing it to be so. Here A's statement is merely as to his belief, and is true as to his belief, and therefore, although the signature may not be the handwriting of Z, A has not given false evidence. (d) A, being bound by an oath to state the truth, states that he knows that Z was at a particular place on a particular day, not knowing anything upon the subject. A gives false evidence whether Z was at that place on the day named or not. (e) A, an interpreter or translator, gives or certifies as a true interpretation or translation of a statement or document, which he is bound by oath to interpret or translate truly, that which is not and which he does not believe to be a true interpretation or translation. A has given false evidence".

"SECTION (193.)

193. Punishment for false evidence. Whoever intentionally gives false evidence in any of a judicial proceeding, or fabricates false evidence for the purpose of being used in any stage of a judicial proceeding, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to seven years, and shall also be liable to fine; and whoever intentionally gives or fabricates false evidence in any other case, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, and shall also be liable to fine.¹⁴⁴ Explanation 1. A trial before a Court martial is a judicial proceeding. Explanation 2. An investigation directed by law preliminary to a proceeding before a Court of Justice, is a stage of a judicial proceeding, though that investigation may not take place before a Court of Justice. Illustration A, in an enquiry before a Magistrate for the purpose of ascertaining whether Z ought to be committed for trial, makes on oath a statement which he knows to be false. As this enquiry is a stage of a judicial proceeding, A has given false evidence. Explanation 3. An investigation directed by a Court of Justice according to law, and conducted under the authority of a Court of Justice, is a stage of a judicial proceeding, though that investigation may not take place before a Court of Justice. Illustration A, in an enquiry before an officer deputed by a Court of Justice to ascertain on the spot the boundaries of land, makes on oath a statement which he knows to be false. As this enquiry is a stage of a judicial proceeding, A has given false evidence".

Dat derhalve deze verklaring op eer van verzoekers zus wel degelijk als een volwaardig officieel bewijsstuk m.b.t. verzoekers inkomsten in India dient te worden beschouwd, en geenszins, zoals verweerder meent, dient te worden uitgesloten als bewijsstuk wegens het gesolliciteerd karakter.

Dat derhalve verweerder onterecht weigert rekening te houden met de door verzoeker neerlegde officiële verklaring van eer, voorzien van een apostille, van zijn zus.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

5.

Tenslotte weigert verweerder eveneens onterecht rekening te houden met het door verzoeker neergelegde attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Regering van India-New Delhi, omdat het enkel zou spreken over eigendomsregistratie in het district van Jalandhar, dorp Phillaur en dat dit niet wil zeggen dat verzoeker geen eigendommen of onroerende goederen zou bezitten in andere districten en/of dorpen.

Verzoeker merkt op dat hij onmogelijk toch attesten kan neerleggen van andere districten en/of dorpen of een attest m.b.t. geen eigendommen of onroerende goederen in gans India.

India is immers een land met 1.281.935.911 (2017) inwoners⁶ en met een oppervlakte van 3.287.263 km² (België : 30.528 km²)⁷

Voor een land als India is het toch onmogelijk om een over een centrale administratie te beschikken die van elke inwoner in India zijn (niet-) eigendom over gans het land registreert.

Het is derhalve volledig onredelijk van verweerder om van verzoeker een attest te eisen welke betrekking heeft over het gans het grondgebied van India !

Overigens is Phillaur⁸, in tegenstelling met de bewering van verweerder, meer dan een dorp. Het is een "tehsil⁹" (cf. schrijven verzoekers broer "Tehsil Phillaur"), wat in India een administratief centrum is.

Het door verzoeker neergelegde attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Regering van India-New Delhi heeft dus betrekking op het niet beschikken van eigendommen of onroerende goederen door verzoeker in het "tehsil Phillaur".

Dat derhalve verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met het door verzoeker neergelegde attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Regering van India-New Delhi geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

6.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde stukken samen wat betreft zijn effectief onvermogen te zijn in zijn land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

7.

Dat derhalve verweerder onterecht stelt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectief onvermogen is in India en dat hij voor zijn aanvraag in het land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon."

2.1.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat verzoeker niet afdoende aantoonde in het herkomstland ten laste te zijn van een referentiepersoon, zijn vader, en niet afdoende aantoonde dat hij onvermogen was ten tijde van het verblijf in het herkomstland. De redenen waarom de voorgelegde stukken niet afdoende zijn, worden uiteen gezet. Zo zijn de voorgelegde stellingen, beschreven in de bestreden beslissing, niet voldoende omdat met deze bedragen niet kan aangenomen worden dat hiervan vijf kinderen in hun levensbehoeften moeten voorzien in het herkomstland. Verder verklaart de bestreden beslissing waarom het eventuele onvermogen van verzoeker in het herkomstland niet voldoende is aangetoond. Het voorgelegde attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het herkomstland spreekt zich enkel uit over het ontbreken van eigendommen in het dorp Phillaur en niet andere dorpen of districten.

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.1.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. Verzoeker stelt dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan en dat er machtsmisbruik werd gepleegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)” (eigen onderlijning)

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari

2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting, die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. Verzoeker voert de schending aan van de rechten van verdediging. Dit onderdeel is onontvankelijk. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.1.5. Verzoeker voert de schending van de hoorplicht aan. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak omdat deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, *“De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart van verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoeker, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Dus kan de verzoeker niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft de verzoeker ruimschoots de tijd gehad om zijn aanvraag aan te vullen, alle relevante informatie bij te brengen. Zoals later blijkt, zijn de gegevens die hij thans aanbrengt niet van die aard dat zij de bestreden beslissing mogen te wijzigen.

Ook dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar verwerende partij in de nota met opmerkingen voorhoudt dat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel onontvankelijk is, kan deze redenering niet gevolgd worden. Verzoeker voert dezelfde grieven aan voor de schending van het motiveringsbeginsel als voor deze beginselen van behoorlijk bestuur, wat mag.

2.1.6.1. De inhoudelijke kritiek van verzoeker betreft het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat de tenlasteneming door de vader van verzoeker in herkomstland niet als voldoende bewezen wordt aanvaard. Volgens verzoeker is er geen grondig onderzoek gebeurd.

Verzoeker betwist niet dat hij meerderjarig is en dat hij moet bewijzen dat hij tijdens zijn verblijf in het herkomstland ten laste was van zijn vader. Hij meent dat hij dit heeft bewezen aan de hand van de geldstortingen die hij voorlegde en de verklaring op eer van zijn zus.

2.1.6.2. Waar verzoeker stelt dat: *“Verzoeker wil opmerken dat de vreemdelingenwet enkel en alleen in de art. 40bis§2,3° Vw. Als voorwaarde stelt “die te hunnen laste zijn”.* Door te stellen dat de 6 geldstortingen van 200 euro voor de vijf kinderen niet voldoende zouden zijn, terwijl verzoeker over een tijdspanne van 7 maanden voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 6 X 200 euro = 1200 euro heeft ontvangen van de referentiepersoon of 171,5 euro maandelijks (hierbij rekening houdend dat het loon in Punjab voor een ongeschoolde arbeider

gemiddeld per dag 302 roepies of 3,8 euro is23), verzoeker bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met de gemiddelde steun, welke verzoeker in India van zijn vader heeft ontvangen, en met de gemiddelde levensstandaard in India.”, merkt de Raad op dat verzoeker evenmin deze gegevens heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

In het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht komt het verzoeker toe verwerende partij zo nauwkeurig mogelijk in te lichten over gegevens die zijn aanvraag kunnen beïnvloeden. De bestreden beslissing stelt correct dat verzoeker ten bewijze van het ontvangen van financiële steun, 9 stortingsbewijzen zijn voorgelegd van de periode 6 december 2016 tot en met 15 augustus 2017. Telkens ging het over stortingen a rato van 200 euro, behalve één storting van 568,99 euro, die pas is gestort op 27 juli 2017, zijnde na de aankomst van verzoeker in België. Verder stelt de bestreden beslissing correct: *“Met de stortingsbewijzen van S. S. (de referentiepersoon en vader) valt het niet ernstig té nemen dat met deze bedragen alle kinderen werden onderhouden in het land van herkomst of origine. De eerste storting dateert van 06/12/2016. Betrokkene kwam in België aan op 05/07/2017. Er werden tot voor zijn aankomst in België 6 stortingen overgemaakt van 200 euro, waarvan ook zijn broers en zussen dienden te leven. Het valt te betwijfelen of de 5 kinderen hier in hun levensbehoeften konden voorzien.”*

Met de storting van 27 juli 2017 kan geen rekening worden gehouden nu deze verricht is na de aankomst van verzoeker in België. Zelfs in de berekeningen die verzoeker thans gebruikt en met verwijzing naar de door hem gebruikte website, blijkt dat een ongeschoolde arbeider bijvoorbeeld 302 roepies per dag verdient. De Raad neemt aan dat dit bedrag een minimumloon is, maar nog niet is aangetoond dat vijf kinderen van één minimumloon kunnen leven. In dat geval dient het bedrag vermenigvuldigd te worden met 5 (de kinderen), hetzij 1510 roepies per dag voor het gezin zonder de ouders of 25300 roepies per maand (dertig dagen). Dit laatste bedrag omgezet in euro's is 316,738. Hieruit volgt dat verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat het bedrag van 200 euro voor vijf personen, zonder de ouders in rekening te brengen, volstond om in de levensbehoeften te voorzien, laat staan de som van 171,5 euro, zoals verzoeker het berekent. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het motief kennelijk onredelijk of niet correct is. Er wordt nog op gewezen dat ook de zus van verzoeker verklaarde dat de geldstortingen, die overigens enkel op haar naam zijn verricht, dienden voor de vijf kinderen. Bovendien: verzoeker heeft deze gegevens niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker voorhoudt: *“Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met de gemiddelde steun, welke verzoeker in India van zijn vader heeft ontvangen, en met de gemiddelde levensstandaard in India.*

Daarnaast heeft verweerder bij verzoeker geen onderzoek verricht naar zijn dagdagelijkse levensbehoeften/onkosten in India.

Dat vaststaat dat verzoeker, zijn broers en zussen in India geen huur dienden te betalen nu zij er verbleven in de woning van hun vader, verzoekers referentiepersoon.

Daarnaast dienen verzoeker, zijn broers en zussen in India geen water te betalen nu zij er beschikken over een waterpomp.

Verzoeker, zijn broers en zussen in India dienen evenmin groenten en vlees aan te kopen nu zij deze zelf in hun tuin kweken.

Dat verweerder met deze vaststellingen geenszins heeft rekening gehouden alvorens een beslissing te nemen.

Dat verweerder heeft nagelaten een onderzoek te verrichten aangaande de levensstandaard, het gemiddeld maandinkomen,... in Punjab (India) en verzoeker te horen aangaande zijn maandelijkse onkosten.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, verzoekers rechten van verdediging, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer deze stelt dat de geldoverdrachten niet voldoende zijn als bewijs dat verzoeker financieel ten laste was/is van de referentiepersoon.”, moet de Raad weerom vaststellen dat geen van deze gegevens zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met gegevens die haar niet zijn bekend gemaakt. Terwijl anderzijds in het kader van een aanvraag verzoeker toekomt zo veel mogelijk nuttige gegevens over te maken en aan te tonen. En bovendien verzoeker ook thans niet aannemelijk maakt dat de stortingen afdoende bewijzen dat hij ten laste was van zijn vader in het herkomstland.

Er wordt besloten dat verzoeker met deze grief niet aantoont dat de feiten niet correct zijn beoordeeld, kennelijk onjuist zijn of kennelijk onredelijk. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn niet geschonden. Er kan geen manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik worden vastgesteld.

2.1.6.3. In een volgend onderdeel stelt verzoeker dat de verklaring op eer van zijn zus wel degelijk bewijswaarde heeft. Er moet rekening gehouden worden met de juridische praktijk in India waar “non judicial” “affidavits” pas bekomen worden na een driestappen proces en wel degelijk een “absolute bewijswaarde” hebben. Verzoeker verwijt verwerende partij hieraan voorbij te gaan. Waar verzoeker dit voorhoudt en stelt: *“Dat verzoeker opmerkt dat met de verklaring op eer van verzoekers zus door verweerder wel degelijk dient rekening te worden gehouden en dat verweerder deze niet zomaar kan aan de kant schuiven verwijzende naar het gesolliciteerd karakter ervan.*

Dat immers verweerder nalaat rekening te houden met de juridische praktijk in India waar “non judicial” “affidavits”, welke door een “Executive Magistrate” of “Notary Public” worden geattesteed, welke worden opgemaakt op een speciaal hiertoe bestemd document voorzien van een stempel en bekomen na een drie-stappen proces, wel degelijk een absolute bewijswaarde hebben en dus door verweerder niet zomaar kunnen aan de kant worden gezet.

Immers het afleggen van een valse verklaring is strafbaar door ondermeer de artikelen 191 en 19 van de “Indian Penal Code”.

De Indische autoriteiten promoten zelf “self-attestation of documents” welke gelden als officieel bewijsstuk (cf. Immigration and Refugee Board of Canada, Response to information Requests, “India: Procedure to obtain an affidavit within India, including whether it needs to be certified by a notary”⁴ en “The Indian Penal Code”, section 191 en 1935).

“[...]According to the Allied Legal website, judicial affidavits are drafted on a “Judicial Paper along with proper court fee [and] stamps affixed” and non-judicial affidavits are drafted on “non-judicial stamp paper” (ibid.). A sample affidavit on India’s Ministry of External Affairs website for a passport application states that the affidavit is to be executed on “appropriate non-judicial stamp paper of minimal value” (India n.d.a). The Allied Legal representative and the firm website explain that the value [cost] of stamp paper varies by state (Allied Legal 9 Apr. 2015; ibid. n.d.b) [...].

[...]According to the Allied Legal representative, all affidavits must be certified by a notary or other official, and the “attesting authority changes with the type of affidavit” (ibid. 9 Apr. 2015). According to the Allied Legal website, a valid judicial affidavit must be attested by an Oath Commissioner while a valid non judicial affidavit must be attested by a Notary Public with a valid license (ibid. n.d.b).

A sample non-judicial affidavit on India’s Ministry of External Affairs website for a passport application states that the affidavit is to be attested by an Executive Magistrate or Notary Public (India n.d.a).

For further information on the attesting authority of Notary Publics and Commissioners for Oaths in India, see Response to Information Request IND102462[...].

[...]The 2014 PTI article reports that the national government is promoting the “self-attestation of documents” and is removing the requirement of obtaining an affidavit or attested copy of a document from a gazetted officer [executive-level civil servant] or notary for some types of documents and applications filed with the government (ibid.) [...].

The Indian Penal Code :

“SECTION (191.)

191. Giving false evidence. Whoever, being legally bound by an oath or by an express provision of law to state the truth, or being bound by law to make a declaration upon any subject, makes any statement which is false, and which he either knows or believes to be false or does not believe to be true, is said to give false evidence. Explanation 1. A statement is within the meaning of this section whether it is made verbally or otherwise. Explanation 2. A false statement as to the belief of the person attesting is within the meaning of this section, and a person may be guilty of giving false evidence by stating that he believes a thing which he does not believe, as well as by stating that he knows a thing which he does not know. 143 Illustrations (a) A, in support of a just claim which B has against Z for on thousand rupees, falsely swears on a trial that he heard Z admit the justice of B’s claim. A has given false evidence. (b) A, being bound by an oath to state the truth, states that he believes a certain signature to be the handwriting of Z, when he does not believe it to be the handwriting of Z. Here A states that which he knows to be false, and therefore gives false evidence. (c) A, knowing the general character of Z’s handwriting, states that he believes a certain signature to be the handwriting of Z; A in good faith believing it to be so. Here A’s statement is merely as to his belief, and is true as to his belief, and therefore, although the signature may not be the handwriting of Z, A has not given false evidence. (d) A, being bound by an oath to state the truth, states that he knows that Z was at a particular place on a particular day, not knowing anything upon the subject. A gives false evidence whether Z was at that place on the day named or not. (e) A, an interpreter or translator, gives or certifies as a true

interpretation or translation of a statement or document, which he is bound by oath to interpret or translate truly, that which is not and which he does not believe to be a true interpretation or translation. A has given false evidence”.

“SECTION (193.)

193. Punishment for false evidence. Whoever intentionally gives false evidence in any of a judicial proceeding, or fabricates false evidence for the purpose of being used in any stage of a judicial proceeding, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to seven years, and shall also be liable to fine; and whoever intentionally gives or fabricates false evidence in any other case, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extend to three years, and shall also be liable to fine. 144 *Explanation 1. A trial before a Court martial is a judicial proceeding. Explanation 2. An investigation directed by law preliminary to a proceeding before a Court of Justice, is a stage of a judicial proceeding, though that investigation may not take place before a Court of Justice. Illustration A, in an enquiry before a Magistrate for the purpose of ascertaining whether Z ought to be committed for trial, makes on oath a statement which he knows to be false. As this enquiry is a stage of a judicial proceeding, A has given false evidence. Explanation 3. An investigation directed by a Court of Justice according to law, and conducted under the authority of a Court of Justice, is a stage of a judicial proceeding, though that investigation may not take place before a Court of Justice. Illustration A, in an enquiry before an officer deputed by a Court of Justice to ascertain on the spot the boundaries of land, makes on oath a statement which he knows to be false. As this enquiry is a stage of a judicial proceeding, A has given false evidence”.*

Dat derhalve deze verklaring op eer van verzoekers zus wel degelijk als een volwaardig officieel bewijsstuk m.b.t verzoekers inkomsten in India dient te worden beschouwd, en geenszins, zoals verweerder meent, dient te worden uitgesloten als bewijsstuk wegens het gesolliciteerd karakter.

Dat derhalve verweerder onterecht weigert rekening te houden met de door verzoeker neerlegde officiële verklaring van eer, voorzien van een apostille, van zijn zus.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”, moet de Raad opnieuw opmerken dat deze gegevens niet zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en bovendien het doorslaggevende motief, dat de afhankelijkheid van verzoeker van diens vader, niet weerleggen omdat de geldstorting niet afdoende zijn. Het is niet kennelijk onredelijk verklaringen van een broer of een zus als gesolliciteerd te beschouwen, gelet op de subjectieve familieband. Het strafbaar zijn van het afleggen van valse “affidats”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het betreffend motief vindt steun in het administratief dossier en is correct en kennelijk redelijk beoordeeld.

Noch de motiveringsplicht, noch de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden.

2.1.6.4. In het laatste onderdeel van het eerste middel bekritiseert verzoeker het niet aanvaarden van een attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over het niet bezitten van eigendom in het dorp Phillaur.

Zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, kan een attest betreffende het gebrek aan bezit van eigendom in één dorp moeilijk aanvaard worden als zijnde afdoende bewijs van het onvermogen van verzoeker in het herkomstland, gelet op de zeer beperkte geografisch uitgesloten gebied: zijnde slechts één dorp. Verzoeker merkt op dat hij geen attesten kan neerleggen van andere districten in gans India. Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat dit gevraagd wordt. Er wordt enkel opgemerkt dat een attest betreffende één dorp geen andere dorpen uitsluit, wat redelijk en correct is. Bovendien zijn dergelijke attesten slechts een indicatie. Het staat verzoeker vrij andere bewijskrachtigere documenten voor te leggen om zijn onvermogen aan te tonen. In dit geval ontbreekt dat.

2.1.6.5. Het besluit van de bestreden beslissing dat: *“Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn te India en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”*, vindt steun in het administratief dossier, is correct en kennelijk redelijk. De stukken die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift, doen aan het voorgaande geen afbreuk, daargelaten de vaststelling dat deze niet werden overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De door verzoeker aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in zijn eerste middel zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

"2. Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel Dat, alsgevolg van de verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, heeft te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Hieruit volgt dat de administratieve overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de zaak voor zij beslist. Zij moet rekening houden met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in deze zin. Pas nadien onderzoekt de Raad of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door de bestreden beslissing(en), daargelaten in dit geval de vaststelling dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, moet de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In dit geval voert de verzoeker de schending van zijn privéleven aan zonder evenwel concreet aan te geven uit welke elementen zijn privéleven in België bestaat. Dit volstaat niet.

Voorts moet dus enkel onderzocht worden of het familieleven van de verzoeker in het kader van artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig is en zo ja, of dit geschonden is.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden zijn slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, als bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Dit moeten banden zijn, meer dan de gewoonlijke affectieve banden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De afhankelijkheidsrelatie moeten dus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. De verzoeker moet in dit geval een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aantonen tussen hem en zijn vader. Dit toont hij niet aan.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel werd geen financiële afhankelijkheid van de vader afdoende aangetoond. Van andere afhankelijkheidsbanden spreekt verzoeker niet. Hij beperkt zich tot een hoofdzakelijk theoretisch betoog.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, met name dat het familielid ten laste is van referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist is. Met name: bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, moeten voorhanden zijn. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in: het aantonen van het

bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen familieleden en de burger van de Unie worden vereist. Hierdoor wordt de toetsing van artikel 8 van het EVRM al doorgevoerd in de wettelijke bepalingen. De wetgever heeft immers geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Toegepast op huidig geval blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten onvoldoende blijkt dat verzoeker al in het herkomstland ten laste was van de burger van de Unie of aldaar, al deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet is aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet tot deze vaststellingen is gekomen.

Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning met zijn vader, toont verzoeker niet afdoende aan dat er sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met zijn vader dat deze de gebruikelijke banden, die tussen ouder en meerderjarig kind bestaan, overstijgt. De verzoeker toont niet aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren.

Waar verzoeker stelt dat de belangen moeten afgewogen worden tussen de openbare orde en het recht op familieleven merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een beslissing niet aangaande het plegen van feiten die ingaan tegen de openbare orde betreft. De aanvraag werd niet afgewezen omwille van het plegen van inbreuken.

Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat hij om een eerste toelating verzoekt en dat het in dit geval niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106). In dit geval heeft verwerende partij afdoende een belangenafweging gemaakt door het onderzoek naar de financiële afhankelijkheid van verzoeker van diens vader in het herkomstland. Deze kon niet vastgesteld worden.

Verder verwijst de verwerende partij correct naar het volgende: *"Voor wat het bestaan van familiale banden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat dit de verzoeker er niet van ontslaat om aan de voorwaarden van de gezinshereniging zoals voorzien in het artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 te voldoen. Enige redenering in de andere zin zou immers nuttig gevolg aan deze bepaling teniet doen.*

In een arrest van 26 juni 2015 heeft de Raad van State gesteld dat:

"Zelfs wanneer het artikel 8 van het Verdrag voor de rechten van de mens voorgaat op de bepalingen van de wet van 15 december 1980, kan deze geen hindernis vormen voor de toepassing van normen, zoals het artikel 40ter, die in overeenstemming zijn met haar bepalingen en, mits het eerbiedigen van sommige voorwaarden, het toepassen van het respect voor het privé –en gezinsleven van de vreemdeling in België verzekeren.

*Immers, het bestreden arrest schendt het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en miskent de draagwijdte van het artikel 8 van het Verdrag door te stellen dat deze laatste bepaling aan de administratieve overheid zou opleggen dat een afweging van de belangen in het spel zou moeten gebeuren, waaraan de wetgever reeds heeft voldaan, waarbij de vreemdeling vrijgesteld zou zijn van het vervullen van de voorziene wettelijke bepalingen waaraan voldaan zou moeten zijn om te genieten van de gezinshereniging."*15. R.v.St. 231.772 d.d. 26 juni 2015."

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.2.3. Ook de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel is niet gegrond. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.4. Samen met verwerende partij besluit de Raad tot de ongegrondheid van het tweede middel.

2.3.1. Het derde middel stelt:

“3. Derde Middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.”

2.3.2. In eerste instantie verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waar uiteengezet wordt dat in dit geval verzoeker zich niet dienstig op de hoorplicht kan beroepen.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Daargelaten de vraag of dit artikel zijn toepassing vindt bij het weigeren van een aanvraag, zoals verwerende partij suggereert, waarborgt het recht om gehoord te worden dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september

2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van de bestreden beslissing (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40). Verzoeker toont in het middel niet aan dat er specifieke omstandigheden voorhanden zijn, van aard de bestreden beslissing te wijzigen. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker ruimschoots de tijd had om elk nuttig element schriftelijk aan te brengen.

Waar verzoeker alludeert op een schending van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Dit onderdeel, in zoverre de schending is aangevoerd, is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN